

EL DESINFLAMENT DEL
PROCÉS SOBIRANISTA

Jordi Badia

Periodista

D'autocrítica, n'anem sobrats

LLUÍS ROMERO

Es una opinió bastant generalitzada això que, al catalanisme, li falta fer autocrítica. I guaita que a mi em sembla que n'anem sobrats! Em penso que hi deu haver pocs pobles que es mirin tant el melic i es repensin tant constantment i decisiva com nosaltres, els catalans. Vull aclarir que no trobo que sigui cap defecte, tampoc cap virtut, tan sols una conseqüència lògica i inestalvable de la història que ens ha caigut al damunt.

SERIA ESTÚPID CREURE que en el procés de transició nacional en què ens hem enfangat no hi ha hagut errors. El mateix nom que li hem posat ja n'és un. Per dir que el que volem és la independència d'Espanya no calia tanta marrada adjectiva. Però els catalans som així, d'una prudència que fa por. Els partits polítics també ens la fan guar, la transició dels trons. Tanta embranzida com havíem agafat des del juliol del 2010 i tant com ens havíem embalat amb la Via Catalana i la V, i van haver de trencar pel procés participatiu (tornem-hi) del 9-N, que va sortir tan bé que l'unionisme ha de cridar com energúmens que

va ser "un fracàs, un fracàs!" El darrer missatge que ens han fet passar i que ens repeteixen com una lletania sinistra, i sobre el qual ens hem posat a debatre com acadèmics enfurismats, és això del destrempament de l'independentisme. S'hi ha apuntat tothom. Fins i tot ho ha fet l'exsecretari general del PSOE Alfredo Pérez Rubalcaba, de qui no se'n cantava gall ni gallina, el qual ha apressat els seus i els no tan seus a

El destrempament vindrà per aquesta banda. Per la por de fer tard i la sensació d'haver perdut un temps essencial en unes picabaralles que per anar bé el sobiranisme s'hauria d'estalviar

trobar una solució al problema català "ara que està en un moment baix". Els teòrics del desinflatament hi aporten tota mena d'arguments i els van renovant diàriament amb la voluntat de fer-nos desistir si mai tenim la intenció de bufar per inflar el que en diuen globus. Els més recents (a l'hora d'escriure aquest article, s'entén) són els de l'exministre José Bono, que considera que "els catalans són una ciutadania enganyada", i els de Juan Carlos Monedero, un dels líders de Podem, per a qui "el somni de començar de nou amb la independència no és real". Ja es veu que l'espectre és tan ampli que acaba formant un cercle viciós. Estem encerclats, certament. I perquè l'argumentació no quedi en paraules i prou, sempre hi ha una enquesta amb què reblar-les. La darrera, que va publicar *El Periódico*, deia que el "sobiranisme va a la baixa" perquè CiU i ERC no sumarien la majoria absoluta al Parlament ni amb nombre d'escons i que la culpa la tenen els partits sobiranistes perquè la majoria de catalans creuen que la pugna que tenen entre ells des de fa mesos i mesos està desinflant el procés.

JA DEU SER CERT AIXÒ que la majoria de catalans recelen de la vitalitat del procés perquè no paren de sentir-ho. I ja se sap que una mentida mil vegades repetida, encara que continuï sent mentida, acaba sent creguda per una majoria. Ara: una altra cosa ben diferent és que sigui cert i que a l'hora de la veritat suposi un capgirament decisiu en la votació. Perquè més aviat sembla –sense moure'ns de l'enquesta aquella que donava a CiU, ERC i la CUP 70 diputats, quatre menys dels que tenen ara tots tres junts– que l'independentisme s'ha enquistat sòlidament. Primer, perquè, si valorem que dels 50 escons que té ara CiU algun n'hi deu haver d'Unió que no és independentista (o que encara no ho sap), aquesta pèrdua es minimitza. Segon, perquè les enquestes tenen el valor relatiu que, arribats a aquest punt, ja tenim prou testat; quan falten quatre dies per a les eleccions municipals, no cal esverar-s'hi. I, tercer, perquè el que l'enquesta revelava com a gran descobriment ja ho sabíem de fa mesos i ho vam comprovar el 9-N mateix: que, a l'independentisme, per guanyar folgadoament el 27-S, li manca mig milió de vots.

SI DE CAS, DONCS, el destrempament vindrà per aquesta banda. Per la por de fer tard i la sensació d'haver perdut un temps essencial en unes picabaralles que per anar bé el sobiranisme s'hauria d'estalviar, però sense que hagin de desembocar indefectiblement en cap deserció de la tropa, la que vol ser un nou estat d'Europa.